

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Jak jistě víte, dnes začíná kampaň *“Týdenní bojkot televizního vysílání”*, kterou již třetím rokem vyhlašuje slovenský národovecký server Beo.sk a který jako první v České republice podpořila česká sekce zpravodajského serveru Altermedia. Po výzvě AM ČR kampaň podpořilo několik českých serverů a blogů (Národní myšlenka, Natia.cz, Dělský potápěč a Odpor.org). Je potěšující vidět, že alespoň co se týče některých témat jsou schopny najít společnou řeč i jinak názorově zcela protichůdné projekty.

Kampaň vyvolala poměrně velký zájem (např. na webu Odpor.org si výzvu k bojkotu přečetlo téměř 2000 lidí během necelých tří dnů), ale rovněž tak i stejně očekávanou kontroverzi. Zde stručně uvádíme názory pro a proti, které kampaň vyvolala:

1. Kampaň se nedostane k „masám“

Pokud bychom se měli řídit touto poráženeckou morálkou, tak můžeme rezignovat na vše, co se děje okolo nás. Nejlepší by bylo projít nějakým kombinovaným brainwashingem, stát se prázdnými nádobami a nechat do sebe nalít čistou, žádnými otázkami a pochybami nezkalenou ideologii *„světlych zítřků“* Nového světového řádu. Vyjádřeno v číslech – s výzvou k bojkotu se seznámilo řádově několik tisíc lidí během několika málo dní, což není rozhodně špatný výsledek, obzvláště když vezmeme do úvahy to, že ji publikovaly média stojící stranou hlavního masmediálního proudu. Nemáme (a ani nechceme mít) prostředky, jak přesně zjistit kolik lidí se nakonec kampaně zúčastní, ale i kdyby to bylo jen několik desítek jednotlivců, tak tato kampaň měla smysl a přinesla výsledek – několik desítek jednotlivců schopných nezávisle myslet a činit svobodná rozhodnutí.

„Ak to niekto berie ako placnutie do vody, v poriadku, ja to beriem ako povestnu kvapku v mori a z vela kvapiek bude velke more.“ Vasil Opatrný, Beo.sk

2. Ti, co se s bojkotem ztotožní, nic ve společnosti nezmění

Cílem kampaně není *„změnit společnost“*. Je nepopiratelným a smutným faktem, že velká část společnosti je indoktrinovaná *„jedinými pravdami“*, v lepším případě intelektuálně paralyzovaná a neschopná vlastního myšlení, takže snaha u těchto vrstev společnosti něco změnit je předem odsouzena k neúspěchu a vede jen k mrhání silami a prostředky. Cílem je ta část společnosti, kterou Nová třída ještě nestačila vykořenit a která je schopná být nositelem změny, respektive avantgardou návratu k tradicionalistické, převážně etnický homogenní společnosti. Pád multikulturního imperialismu se blíží a tato kampaň je první kapkou v moři změn, které ho budou provázet.

3. Televizní společnosti si potřebují „vydělat“

Televizní společnosti si potřebují vydělat a ten kdo se snaží omezovat *„byznys“* je buď bolševik anebo nacionalista. Pokud někdo podřizuje celý svůj život mýtu neustálého pokroku a nadřazenosti materie nad duchem, tak to ještě neznamená, že tuto strnulou ortodoxii musí přijmout bez výhrady všichni a že nemohou vyjádřit svůj nesouhlas s manipulací sebe a své

rodiny.

4. Když se chcete dívat na televizi, tak máte možnost volby

Technicky vzato, pokud vyjádříme spektrum názorů od jedné do sta, člověk má možnost výběru jedné ze sta možností. Jakmile však toto spektrum (např. pomocí tzv. antidiskriminačních zákonů) omezíme od jedné do padesáti a o této okleštěnosti se jaksí pozapomeneme zmínit, lidé budou mít (a mají!) stále pocit, že mají možnost stoprocentního výběru. Za ryku u „sportovních klání“ (ve skutečnosti reklamního klání globálních koncernů) „národních“ týmů (jejichž členy spojuje jen cár papíru zvaný pas a někdy ani to ne), za uslintaného voyeurského pokukování na ohavné „reality show“, kde se producíruje největší špína a spodina společnosti, za vyjeveného zírání na hollywoodské „trháky“ (jak příznačné pojmenování – „továrna na sny“), plných subliminálních manipulativních impulsů

(obvyklá klišé „zlý běloch“, „rasistický křupan-alkoholik z venkova“, „černocho-intelektuál-právnick-doktor v saku od Armaniho“, „citlivý homosexuál, kterého všichni mají rádi“, „žena-šéfová, nejlépe elitních policistů“, „nelegální, avšak tvrdě a poctivě pracující, pečlivě se o rodinu starající (hlavně důraz na děti!), přistěhovalec“ atd. Historické filmy radši vynechávám, vybočil bych z povolených 50 %)

si vůbec neuvědomí, že ztratili nejen vládu nad „správou věcí veřejných“, ale i v případě probuzení (např. v dobách těžké ekonomické krize, nebo díky válkám, které už nejsou v televizi, ale ve kterých umírají jejich rodinní příslušníci) i o jakoukoli možnost, jak tuto vládu zpět získat.

Krátce řečeno, spoléhá-li člověk na televizi jako na hlavní zdroj informací, poučení a zábavy tak ztrácí vládu nad sebou samým, stává se otrokem moderní společnosti. Jaký je tedy závěr?

Převzato z webu Altermedia. Autor článku, Petr Dvořák, je redaktorem.